

Sygn. akt IV Ka 378/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Szawel

Sędziowie SO Ireneusz Grodek (spr.)

p.o. SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim J. O.

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2013 roku

sprawy **W. N.**

oskarżonej z art.190§1 kk w zw. z art.12 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 17 kwietnia 2013 roku sygn. akt VII K 762/12

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 1 kpk, art. 624 § 1 kpk **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że** z podstawy prawnej orzeczonej w punkcie 2 kary łącznej grzywny eliminuje przepis art. 86 § 2 kk;

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

zwalnia oskarżoną od zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 378 / 13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie VII K 762 / 13 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. min.:

- W. N. uznał za winną popełnienia dwóch czynów wyczerpujących dyspozycję art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za każdy z nich na podstawie art. 190 § 1 kk wymierzył jej kary grzywny po 50 stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwoty po 10 złotych;

- na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk opisane wyżej jednostkowe kary grzywny połączył i wymierzył jej karę łączną w ilości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonej zaskarżył prokurator, podnosząc zarzut obrazu przepisu prawa materialnego, tj. art. 86 § 2 kk, poprzez bezzasadne przywołanie tej normy w podstawie prawnej wymierzonej wobec oskarżonej kary łącznej grzywny, podczas, gdy wskazany przepis ma zastosowanie wyłącznie w sytuacji, gdy połączeniu podlegają kary grzywny orzeczone w dwóch lub więcej wyrokach, a zatem, gdy dochodzi do orzekania kary łącznej grzywny w wyroku łącznym. W konkluzji prokurator wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku

poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej orzeczenia o karze łącznej grzywny przepisu art. 86 § 2 kk, zaś w pozostałej części o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna. Art. 86 § 2 kk rzeczywiście ma zastosowanie jedynie w przypadku wydawania wyroku łącznego. Z założenia bowiem, sąd wydając wyrok skazujący co do wielu przestępstw, wraz z zawartym w nim orzeczeniu o karze łącznej, powinien tak ukształtować kary grzywny, aby nie zachodziła konieczność ponownego określania wysokości stawek dziennych. Ustalenie w jednym wyroku różnych wysokości stawek dziennych grzywny byłoby niezrozumiałe i naruszało przepis art. 33 § 3 kk, skoro jest ona wartościowana według kryterium sytuacji majątkowej sprawcy istniejącej w tej samej chwili (por. komentarz do art. 86 kk w: Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Komentarz do art. 32–116, red. dr Michał Królikowski, prof. dr hab. Robert Zabłocki, rok wydania: 2011, wydawnictwo: C.H.Beck, Wydanie: 2 oraz przywołane tam orzecznictwo). Analogiczny pogląd zaprezentował także Sąd Najwyższy (por. wyrok z dnia 12 lipca 2012 r., V KK 210 / 12, opubl. L.), podnosząc, iż „ przepis art. 86 § 2 kk ma zastosowanie tylko w wypadku orzekania kary łącznej grzywny w wyroku łącznym, a więc wówczas, gdy wysokość stawek, w wydawanych w różnym czasie polegających łącznie wyrokach, ustalona była z uwzględnieniem stanu majątkowego sprawcy w chwili orzekania. Konieczność ustalenia nowej stawki nie dotyczy wypadku, gdy następuje jednoczesna ocena okoliczności warunkujących wysokość stawki dziennej - w wypadku realnego zbiegu przestępstw, tj. w sytuacji, gdy ten sam sąd w jednym postępowaniu orzeka kary grzywny za poszczególne przestępstwa, a następnie orzeka karę łączną grzywny, zasada racjonalności orzekania nakazuje przyjęcie jednolitej stawki dziennej, według kryteriów określonych w art. 33 § 3 kk ”.

Skoro więc Sąd Rejonowy wadliwie zastosował przepis prawa materialnego (art. 86 § 2 kk) pomimo, iż w układzie istniejących w sprawie okoliczności nie było to dopuszczalne, zawarty w apelacji zarzut uznać należy za prawidłowo skonstruowany i skuteczny.

Oskarżonego zwolniono od zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym uznając, że przemawiają za tym względy słuszności (wada zaskarżonego wyroku wynikała wyłącznie z błędu Sądu I instancji).